

**NORSK
HÅNDVERKSINSTITUTT**
SENTER FOR IMMATERIELL KULTURARV

ÅRSRAPPORT

Samle og skaffe oversikt

**Av Hege Iren Aasdal, Kurvmaker
Stipendiat i håndverk ved Norsk Håndverksinstitutt
Oktober 2021**

Innholdsfortegnelse

Innholdsfortegnelse	2
Innledning.....	3
Problemstilling.....	3
Metode.....	7
Beskrivelse av prosessen	10
Resultater.....	21

Kolvfat – namnet seies å komme av kvelving, forma på korga.

Innledning

Stipendiatprosjektet mitt handlar om å skaffe meg oversikt og tileigne meg kunnskap om fletta korgar i splitta materiale.

Norge har ein rik korgtradisjon som er i ferd med å forsvinne, mange av korgtypene som har blitt laga rundt om i landet er i dag berre gjenstandar på museum som ingen har kunnskap om korleis dei er laga.

Eg har ei unik mulighet som stipendiat til å dykke djupare i materialbruk, foredling av material og i dei forskjellige fletteteknikkar som er brukt.

Nokre stader finn eg tradisjonsberar, andre stader finn eg berre korgar, men til saman kan djupdykket vere med å bidra til å halde korgtradisjonar levende og løfte gløymde tradisjonar fram.

I rapporten legg eg fram om måtene eg jobbar med å skaffe meg denne oversikta, erfaringar eg har gjort i møte med korgar og menneske og kva korgar eg har tatt for meg i året som har gått.

Den gamle møkakipo – utdrag frå dikt av Samuel Arholm

På eldhuslemen ved skorsteinspipa
Og halvvegs gøymd under rask og rot,
Der ligg forsyne meg møkakipo
Og glytter fram gjennom støv og rot.

Der ligg ho velbrukt med spiler brotne,
Men ennå eig ho då spenst og sving.
Og er kje spilene alt for rotne,
So kan ho brukast til mange ting.

Men kipo hadde sett betre dagar,
Dengong ho fureblank, ny og rein,
Blei brukt til graset frå tun og hagar
Og etterrakster ved stuv og stein.

Eller til krambua etter varer
Med færingsbåten ein handledag,
Og heim frå sjøen med beista-tare
Ein henta seg ifrå skjer og skag

Med kvart so blei ho potetekipa,
For frakt til åker og kjellarbing.
Og elles kvar gong ein var i knipa,
Når ting sku`fraktast på rygg ikring.

I mange år heldt ho ut i treden
Og frakta brenntorv og lyng og løk.
Som tida gjekk blei ho grå i veden,
Og sistpå blei ho mest brukt til møk.

Problemstilling

Hovedproblemstilling

Skaffe oversikt over korger i splitta materiale – kva korger finnes, korleis er dei laga og kva er dei laga av?

Sørsmålet kan på den eine sida besvares ved museumsbesøk og besøk i magasiner, det finnes et utal korger i magasiner, fint innpakka og ivaretatt, og eit utal korger i krikar og krokar som ingen eigentleg veit at finnes. Felles for dei fleste korger eg finn på museer og i magasiner er at ingen veit kor gamle dei er, kven som har laga dei eller kor dei kjem frå. Med nokre få heldige unntak.

Det gjer det litt utfordrande å skaffe ein oversikt, og nokre gonger synes det ganske tilfeldig kva som er hamna dei forskjellige stadene.

Det visar seg at nokre typar korger har reist mykje og er spredt over store deler av landet, mens nokre korger er veldig sermerkte og stadbundne. Kva som gjer den forskjellen er ikkje så godt å seie.

Det finnes mange korger med lite informasjon, men nokre kjelder som kan bekrefte antakelser om kva eg finn på museer. Den spesifikke kunnskapen om kva korger som er laga og kor, vert litt diffus og full av antakelser, med veldig få faste holdepunkt ut i frå funna eg har gjort på museer.

Men den kunnskapen som eigentleg er den viktigaste – er den om materialet, hausting, foredling og bearbeing. Om fletteteknikkar og oppbygning av korger. Den finn eg overalt og den ser eg kan vokse i det uendelige, og utvider seg stadig i møte med handverkarar som ikkje nødvendigvis fletter korger!

Spørsmål som har dukka opp undervegs:

Korleis spres kunnskap? Kva er grunnen til at ei type korg er laga i stor stil i nokre få bygder, og ikkje nokon andre stader i nærheten? I nokre tilfeller er ein type korg funne i ei bygd eller eit lite område, og ikkje andre stader i nærheten. Er kunnskapen komme dit med ein person langvegs frå?

To korgar laga av far til ein kursdeltakar, oppbygd som snik men med form som ei handlekorg med handtak, mest sansynleg fletta i hassel.

Metode

Metodene eg brukar i arbeidet er på eit vis tredelt, men glir i kvarandre og eignar seg ikkje som avdelte avsnitt i mitt hovud. Det handlar om å

- hente informasjon frå mennesker og korgar
- arbeide med korgar, møte problemstillingar og utfordringar og få kunnskapen inn i kroppen, noko som fører til å
- finne måtar å formidla den kunnskapen.

Eg har lagt opp til først og fremst å samle informasjon og kunnskap om korgar dette første året. Treffe folk, besøke museer, ta bilder, dokumentere, prøve å skaffe oversikt. Det har kjentes umulig å rekke over like mykje som eg har lyst til, og synes eg burde, men eg har prøvd å prioritere det eg trur kan gje meg svar. Eg føler likevel at eg har famla og er usikker på kva som er viktigst. Kva få eg egentlig ut av å sjå uendelig mange korgar på museer? Klarer eg å samle nok og riktig dokumentasjon til å sitte igjen med informasjon eg kan bruke?

Det som synes som den største utfordringa mi ligg i at det er svært få tradisjonsberarar som kan fortelle noko om materialvalg, haustingsprosess og foredlingsprosess, og korleis flette og sette saman korgene. Eg sakner den direkte overføringa frå hand til hand, alle dei små nyansene med korleis ein held, kor krafta ligg, kor mykje skal det strammast?

Men ved å jobbe ut i frå korgar å sjå på, utan nokon som kan flette dei, lærer eg mykje om å lese materiale og opparbeider erfaring på å lese fletteteknikker og teknikker for bearbeiding av materiale.

Eg har hatt god nytte av samarbeidet med Samson Øvstebø, som har vore veileder i prosjektet, men også fungert som kollega og samarbeidspartner. Me har allerede jobba i lag på prosjektet om vedmeisen og aktarkorga, og har brukt same tilnæringsmetoder på dei korgene me har tatt for oss dette året. Det er spennende og lærerikt å jobbe i lag på den måten, og det er veldig god hjelp i å få prata gjennom korgene – kva fungerer?, kva kan gjerast betre?, kvifor er det gjort på den måten?, fins det fleire måtar å oppnå same resultat?, kva er viktigast og

kva er mindre viktig for å oppnå rett form og funksjon? Eg synes det er ein god måte å bygge opp ein erfaringsbank av forskjellige metoder, både for fletting, bearbeiding og hausting. Me har jobba i lag med kiper, der han har lang erfaring og fungerer som tradisjonsberar. Men også med korgar som snik, kolvfat, vombakorg og aktarkorg, der korga er ny for oss begge, og me brukar vår forskjellige kunnskap og innfallsvinklar til å finne ut av dette nye.

Det gjeld gjerne å vere på rett stad til rett tid, og ikkje minst stille dei rette spørsmåla på rett måte.

Eg har lenge vore på jakt etter kunnskap om tradisjonar og måter og drive på, og ei av dei første lærdomane eg fekk på dette med å stille rett spørsmål på rett måte var då eg nylig var flytta til Hardanger og hadde fått god kontakt med ein eldre nabo. Han hjalp til og lærte meg mangt og mykje om livet i fjorden. Eg var veldig nysgjerrig på korleis landskapet såg ut når dei siste som hadde drevet garden eg budde på dreiv, for 30-40 år sida. Han svarte oftast med at her fantes ikkje eitt tre! Eg slo meg ikkje heilt til ro med det svaret, dei hogde jo ved, dei trengte jo staur til hesjene, og materiale til mykje forskjellig, nokre tre må her ha vore.

Etter å ha spurt same spørsmål på mange forskjellige måtar i fleire forskjellige samanhengar fekk eg eit større og heilare bildet på det – vedaskogen låg på den teigen, olderen på den teigen brukte dei til røykjing av kjøt, lindeskogen skjøtte dei til å ta ut bast til tog (tau), hatleskogen var ein viktig ressurs både til produksjon av hatleband og til å hauste nøtter.

Det fantes trær, det som var annleis var at dei trea som fantes hadde eit føremål, og dei vart skjøtta.

Eg merker sjølv når eg skal formidle kunnskapen som ligg i hendene, må eg ofte ha hendene med meg for å kunne gje eit svar. Det er ikkje alltid eg er prosessen bevisst nok til å kunne setje ord på det om eg får eit spørsmål i ein heilt anna setting.

Å halde kurs er ein utruleg lærerik måte å bli bevisst på eigen kunnskap og bli

trygg i korleis formidle den på gode måtar. Det er alltid rom for å forbetre og forklare på andre måtar, og forskjellige menneske lærer på forskjellige måtar og treng forskjellige typar forklaringar.

Eg har også oppdaga at det ofte er på kurs eg får spor som leder til interessante kontaktar eller korgjer. Eit eksempel er eit kurs eg heldt på Hjelmeland som førte til at eg fekk hendene i eit kolvfat eg kunne låne med heim og kopiere. Same kurset førte også til kjennskap med personer i Suldal som kunne veve fatlar i lindebast – som igjen førte til prosjektet om veving av lindebast: Det kompletterte prosjektet i regi av håndverksregisteret frå 1988 om spinning av lindebast tau i Suldal! Sjølv om det ikkje handla direkte om splitting og fletting, er det knytt til korgtypene som bærerredskap og er en viktig del av den helhetlige kunnskapen.

Beskrivelse av prosessen

Eg har brukt det første året på å reise mykje rundt på museer, snakke med folk, halde kurs og har samla og samla – korgjer, kunnskap, folk og samtaler.

Museumsbeøk

På mine turar til forskjellige museum har eg prøvd å danne meg eit bilde over kva type korgjer som finnes kor. Eg innser at det er ein ganske usikker kjelde, sidan korgjene kan ha hamna på forskjellige museum ganske tilfeldig og reist langt før dei hamna der. Likevel kan det gje meg eit bilde på kva korgjer det fins mest av i kva områder, og først og fremst får eg sjå enormt mange korgjer laga av enormt mange forskjellige menneske! Sjølv om eg ikkje får vite mykje om kor gamle korgjene er eller kor dei kjem frå, lærer eg mykje om å kjenne igjen flette teknikkar, materialar og spor etter verktøy.

Museum eg har vore innom:

Maihaugen

Hordamuseet

Skogmuseet på Elverum

Sunnmøre museum, Ålesund

Nordfjord museum, Sandane

Sunnfjord museum, Førde

Heibergske samlinger, Kaupanger

Vigatunet, Hjelmeland

Sunnhordland museum, Stord

Norsk fiskeværmuseum, Å

Husantunet, Alvdal

Lofotr vikingmuseum, Borg

Lofotmuseet, Kabelvåg

Jennestad handelssted, Sortland

Bø museum, bø i Vesterålen

Øksnes museum, Alsvåg

Norsk Jektefartmuseum, Bodø

Ørnes handelssted, Ørnes
Myrvoll kulturgård, Halså
Falch gamle handelssted, Tjongsfjorden
Nesna museum, Nesna
Rana museum, Mo i Rana
Vefsn museum, Mosjøen
Agatunet, Aga
Storeteigen bygdetun, Øystese

Eg sit igjen med bøker fulle av nedtegingar av forskjellige korgar – med mål og beskrivelsar. Samt bilde i fleng.

Som tidlegare nevnt kan museumsgjenstandar vere ganske tilfeldig valgt ut, og eg har mange gonger opplevd å komme til museum der dei seier dei ikkje har meir enn eit par korgar, men når eg kjem finn eg mange. Korgar er ofte oversett om ein ikkje har korgbrillene på. Når dei fungerer som oppbevaring er det oftast det som ligg oppi som får fokus, ikkje kva det ligg i.

Ein fordel eg ser med å sjå på store mengder forskjellige korgar er at eg synes etterkvart at eg klarer å skille meir mellom kva som er representativt for handverket og kva som ikkje er det. Som sagt er det svært lite informasjon om dei einskilde korgene, kor dei kjem frå, kva dei er laga av og kva dei er brukt til. Når eg etterkvart har sett så mange korgar, synes eg det danner seg nokre linjer i måtar å framstille korgtyper med sterke band til kva dei skal brukast til. Det gjer det interessant å reflektere over konteksten til makeren, og det er noko eg ynskjer å dykke djupare i – kan eg finne nokre andre innfallsvinklar som gjer det mulig å sette kontekst og materialbruk i perspektiv?

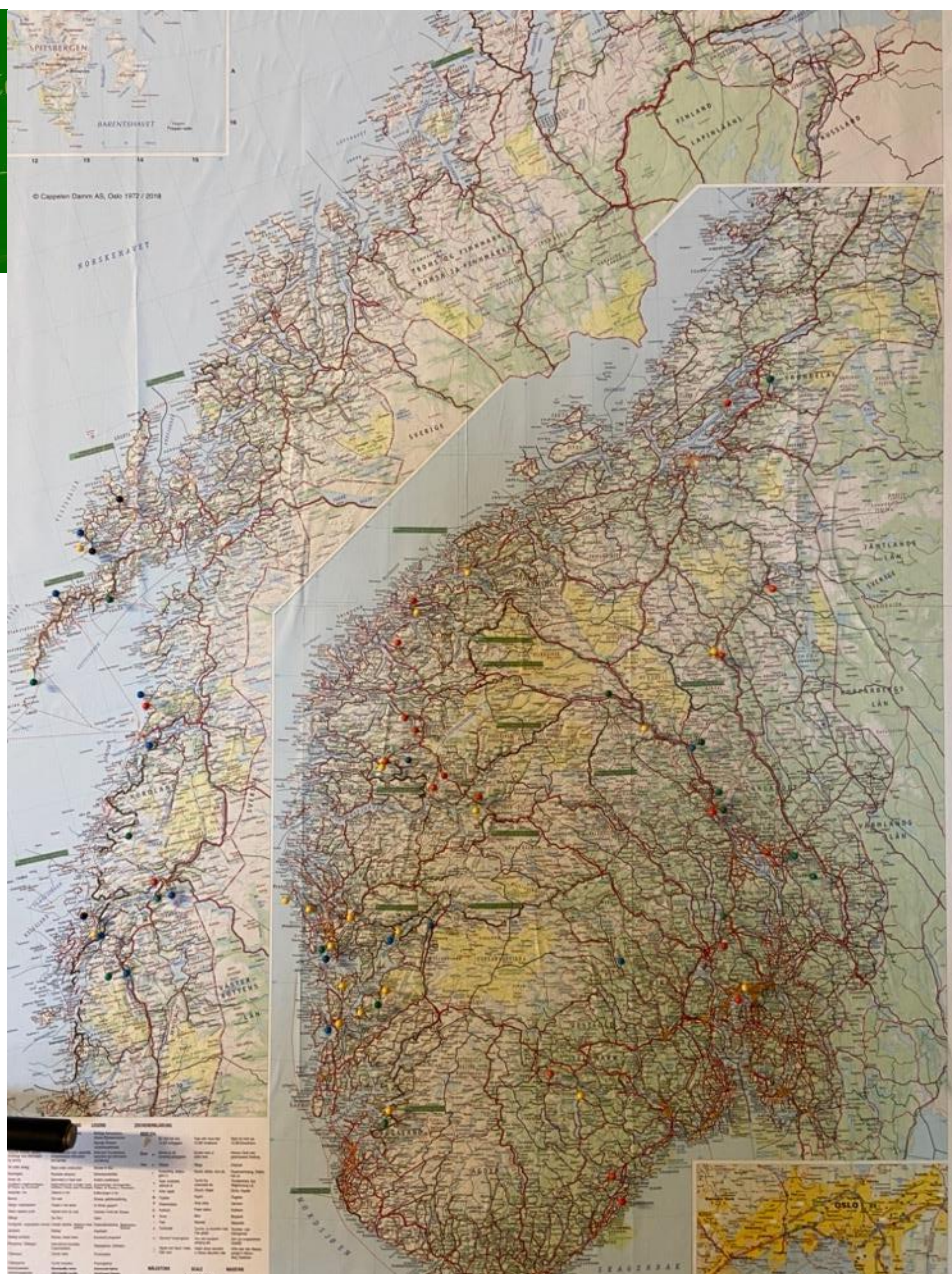
Nokre overraskelsar har det vore – som på Rana museum i Mo i Rana. Der var nesten samtlige korgar dei viste fram laga av russiske fanger i fangeleirene under krigen. Det var eit sterkt møte med heilt andre tradisjonar. Fangene har heilt tydeleg hatt ein stor kunnskap om korgfletting og brukt det dei fann – alt frå ledningar til bjørkerøter. Her var fletta skrin og rammekorgar med knutar lik dei

eg har sett på polske og tyske korgar. At det er mogleg å lage så flotte ting under så dårlege omstendigheter er ganske imponerande.

Eg har laga meg eit norgeskart der eg plotter inn med fargekoder stadene eg finn forskjellige korgtypar. Det er interessant å sjå korleis fargene vert konsentrert i forskjellige områder, og eg leitar etter veger kunnskapen har reist. Det kan vere eit greit verktøy for å sjå korgtypenes utbreiing frå eit fugleperspektiv.

Raud - rammekorg
 Gul - kiper / trebot
 Grøn - fletts botn
 Blå - bindingskorgar
 Svart - andre typer
 fangstredskap m.m.

Menneskemøtar

Nokre gonger har eg vore heldig å få kontakt med menneske med direkte kontakt til dei som laga korgene – som i Fjærland. Her har eg prata med Sven Bjåstad som synte korger som bestefaren hadde laga og kunne fortelle om han og om Konrad Romøyri som var den siste eg veit om som laga vombakorger i Fjærland.

Seinare fekk eg treffe dotter til Konrad Romøyri, Anny Romøyri, som fortsatt eig huset der han budde, og har tatt vare på mange korger samt verkstaden der faren jobba. Slike møter er gull verdt, eg synes eg fekk innblikk i mykje av livet og arbeidet rundt korgene gjennom historiene ho fortalde. I tillegg fekk eg låne ei av korgene slik at eg i ro og mak kunne studere den og lage ein kopi som eg kan ha og sjå etter når eg skal jobbe vidare med desse korgene. Likevel er det nokre

spørsmål rundt henting av materiale som eg ikkje heilt har fått svar på når det kjem til vombakorgerne. Kor fann dei så store mengder med tæger? Korleis såg landskapet ut der dei grov tæger? Kva er orsaka til at dei først og fremst nytta tæger til korgene i Fjærland? Dei har jo stor tilgang til enklare tilgjengelege materialar som selje og hassel?

Nokon gonger gjer møte med handverkarane sterke inntrykk.

Ein av dei eg har fått gleda av å prate med var Sverre Dalen i Alvdal. Han har vore ordførar i bygda og aktiv i mangt og mykje, også med å lage kolvfat, ei rammekorg som har vore laga i stor skala i Alvdal.

Fyrste gong eg fekk møte han var eit spennande og lærerikt møte der han fortalde om sleden dei kjørte kol med som hadde fletta korg. Han hadde gått på

eit kurs og lært å lage kolvfat og heldt mange kurs sjølv i ettertid. Han hadde ikkje laga kolvfat dei siste åra, men viste stolt fram trøbilen han hadde laga til barnebarna – eit fantastisk kunstverk!

Neste gong eg fekk møte han hadde demensen viska ut mykje, men han kom innom der me satt og jobba og laga kolvfat og var blid og hyggelig som før. Når han fekk ein pinne i hendene var det heilt tydelig at hendene visste kva dei gjorde! Det var sterkt å sjå, og seier mykje om kunnskapen som ligg i kroppen og som ein ikkje nødvendigvis kan finne fram med ord.

Eg har vore heldig og fått jobbe nokre gonger i lag med Signe Irene Berg, som er ei av dei mest erfarne tægerbindarane me har. Ho har gitt meg undervisning i tægerbinding, som er ein teknikk eg ikkje tar med i dette prosjektet då eg fokuserer på fletting. Likevel synes det viktig å få med seg kunnskapen frå ho. Her ligg mykje informasjon som er direkte overførbart til prosjektet mitt, som splitting, hausting og behandling av tæger. Når eg jobber med tægerbindinga vert eg meir kjent med materiale og kva det tåler, samt at nokre teknikker spesielt på hanker er brukt på vombakorger og andre korger.

Eg har vore heldig og møtt ein del tradisjonsberarar som begynner forklaringa med «sånn gjer eg det» - det gjer ein åpning for å tilnærma seg materiale på fleire måtar. Eg likar den tilnærminga, som gjer ein openheit og ein nysgjerrighet i møte med nye menneske, materialar og tradisjonar. Kva som gjer at ein spesiell teknikk eller framgangsmåte er nytta ein stad kan i nokre tilfelle vere tilfeldig. Men det kan også vere valde metodar etter lang erfaring i samsvar med klima, geografi og flora på staden.

I Vågå har dei for eksempel fletta med bjørk, det har eg ikkje sett nokon andre stader, sjølv om bjørka veks villig over heile landet. Har det då samanheng med at dei ikkje har så mykje å velge i i Vågå, eller har det med eigenskapar til bjørka i Vågå? Vieren som også er blitt brukt til fletting i Vågå er iallfall sermerkt i forhold til mykje av vieren me finn i låglandet, med lange renningar med lite marg.

Korgene

I året som har gått har eg først og fremst jobba med kiper, snik, kolvfat, spon og vombakorg. Eg har også laga aktarkorg og vemdeis, men dei korgene hadde eg jobba ein del med før eg begynte, så dei har eg ikkje jobba så mykje med.

Eg kjem ikkje til å gå i dybden på korgene i denne rapporten – då ville det blitt altfor mykje – men eg vil snakke litt om korleis eg har jobba med dei forskjellige korgene.

Vombakorg

Eg fekk låne den minste korga Konrad Romøyri laga, og kopierte den. Eg laga ein mal som eg la ringene som danner åpning og hank i korga rundt. På denne korga såg det ut som han hadde brukt peddik til spiler, det fekk eg høyre han gjorde når han synes det begynte å verte tungt å splitte hassel eller anna og smi dei til spiler. Eg brukte avbarka pil. I denne omgang var det viktigaste for meg å få detaljane rundt begynnelsen – knuten som dannar feste mellom opning og hank. Selve hanken, og antall spiler. Mi korg er lengst til venstre i bildet, og eg ser

tydelig at eg har brukt tynnere tæger, som er rundere i yta, og gjer eit tettare og strammare uttrykk. Materiale eg brukte til ringane viste seg å vere litt tynt, eg synes hank og ring vart litt svak, og ringen bøygde seg når togen vart fletta rundt. I denne hanken var ein ståltråd lagt inn i hanken for å danne mønsteret, frå gamalt er det nytta tæger til det.

Vombakorga er laga i mange variantar og størrelser. Den største korga eg såg på museet i Kaupanger var 70 cm i diameter, stor nok til at eg kunne ha krølla meg oppi! Desse korgene var grovare fletta enn dei andre eg har sett, men likevel enormt forseggjort.

Dette er dei korgene som gjer meg mest audmjuk og overvelda, berre hausting av tæger til ei slik korg må ha tatt ei veke eller meir! Nokre av korgene eg såg på Nordfjord museum i Sandane er så tett fletta og så nøyaktig at det er vanvitig imponerande.

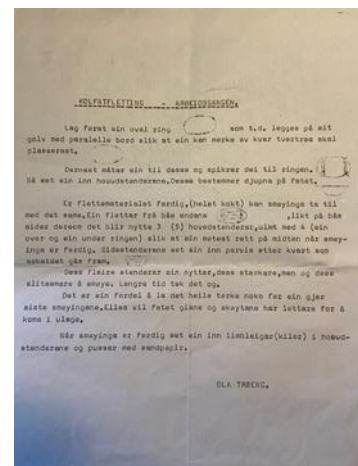
Ein anna ting som eg synes er spennande med desse korgene er at ein ser så tydelig forskjell på korgene laga av forskjellige menneske. Av vombakorgene i Sandane var dei ganske like – tydelig prega av same tradisjon, same knute til å begynne med, same retning på spilene osb. Men to av dei skilte seg ut og var tydelig laga av same hender. Det var og desse korgene som kom med dato – einaste gong eg med sikkerhet har fått vite korti og kor ei korg var innkjøpt av museet! Den var kjøpt i 1911 i Breim.

Kolvfat/Flisfat

Det første kolvfatet eg fekk sjå etter fekk eg låne av ein kursdeltakar i Hjelmeland. Om det fatet kjem frå Alvdal er uvisst, men det har same oppbygning som dei eg har funne i Alvdal seinare. På kolvfat har eg ein del informasjon i rapporten som Silja Levin skreiv etter prosjektet med Sverre Dalen i 2019. Kolvfatet er ei rammekorg som liknar på flisfatet som vert laga i Larvik området – men har to tverroker som spilene sitter i.

Eg har fokusert på å sjå på kor mange spiler som er brukt, kor flettinga er begynt og djupna på kolvfatene eg har sett – altså først og fremst det flettetekniske. Første runde i Alvdal fekk eg prata med Sverre Dalen og Åsmund Samuelshaug som hadde lært av sin onkel Ola Trøeng. Ola Trøeng hadde og laga ein «oppskrift» på kolvfat.

Neste gong eg var i Alvdal fekk vår gode kjentmann Olav Lilleeggen med seg fleire tradisjonbærarar for å hauste materiale. Åsmund Samuelshaug som hadde lært å laga kolvfat av Ola Trøeng, Olav Strypet, ein dyktig skigardsmaker og spenilmaker (vidjespenning). Eg fekk og møte Vidar Samuleshaug som også kunne fortelle historier om bruk av kolvfat og viste vriing av vidjespenning. Denne turen til Alvdal var veldig nyttig for å verte betre kjend med materialane tilgjengelig der, og teste ut fleire typar vier, samt duggpil som vokste vilt langs Glomma!

Kiper

Kiper er den korgtypen eg har sett aller mest av og som det er aller mest mangfald av utformingar og materialbruk. Korger på trebunn er laga i alle slags variantar til alle slags formål, kreativiteten og mangfaldet bland desse korgene er heilt overveldande!

Når eg har jobba med kiper har eg fokusert på å skaffe meg erfaring på tilpasning av spiler og bunner til forskjellige former og størrelsar, og eg har prøvd ut mange forskjellige materialar til fletten. Her er ein del hensyn å ta i forhold til kva kipa skal brukas til, og det forskjellige behovet for styrke i overgangen mellom bunn og stakar er løyst på mange forskjellige måtar.

Korger med fletta bunn

Sniken kjem i kategorien korger med fletta bunn, og er eit eget prosjekt i regi av Håndverksinstituttet, det same gjeld aktarkorga og vedmeisen. Det er korger eg har jobba eindel med tidlegare gjennom desse prosjekta, men som eg har behov for å «halde ved like» ved å flette jevnlig. Det krevjer trening å få til forma, og vurdere tjukkeleiken på stag og flett i forhold til størrelse på korga. Her testar eg ut forskjellige materialar og forskjellige måtar å splitte på. Det er også eindel variantar av desse korgene som gjenstår å utforske. Variantar med hank og i andre former. Eg vil skaffe meg større innblikk og erfaring i desse korgene i det neste året, med mine kursreiser til Sverige der liknande korger er laga fleire stader. Det ser for meg ut som at denne typen korger finnes i dei østlege dalene i Norge (Gudbrandsdalen, Østerdalen, Hedmark) og i Sverige. Men eg finn liknande korger både i england, Amerika (kan dei ha reist frå Norden dit?) og sørover i Europa.

Spon

Sponkorgene var eg usikker på om skulle verte eindel av prosjektet når eg starta, men har innsett at eg ikkje kjem utenom. Sponkorgproduksjon er på mange måtar ei historie for seg og det nærmaste ein har vore industri på korgfronten i Norge. Når maskinelle høvelmaskiner vart utvikla var det mulig å lage store mengder med korger. Når spona først er høvla er korgene kjappe og enkle å lage og vart blant anna nytta som eingongsemballasje ved sal av frukt og bær frå Rogaland til England. Eg har fått prøve to slike maskinelle høvler, og har tilgang på å bruke ei av dei. Men utfordringa ligg ikkje i berre sjølve høvlinga, den ligg aller mest i utvelgelsen av materiale. Det er stort sett nytta tettvaksen og rettvaksen furu til spon, men eg har også vore borti spon høvla av osp og selje, det gjenstår å prøve.

Etter møte med Jon Bojer Godal på vidjeseminar har eg fått litt meir innblikk i kva type furu ein skal sjå etter, han var med på eit prosjekt med Elisar Fornes i riving av spon på nittitalet. Eg skal få vere med Jon i skogen og ta ut eit tre når det høver, for å få meir erfaring i kva eg leiter etter og korleis kløyve det på best måte.

Men i sponproduksjon er det fleire tradisjonar som er variasjonar over det same tema. I Sverige lagar dei Hedaredskorger, som er furuspon splitta i tynne strimler. På same måten som ein river spon for hand. Men i Hedared legg dei furua i vatn i 3 måneder før dei begynner å splitte. Elisar Fornes tørka furua, og bløyta han opp igjen før han starta, og rundt Siljansjøen i Sverige deler dei furua fersk. Her er mange forskjellige teknikkar å utforske!

Formidling

Eg har fått lov å prate om prosjektet mitt i forskjellige samanhenger, og prater alltid om det når eg held kurs, det har vore veldig nyttig og satt meg i kontakt med mange spennende folk, og satt meg på fleire gode spor i arbeidet.

Resultater

Det viktigaste resultatet etter første år av stipendiatprosjektet mitt er ein enormt utvida horisont på korgfronten. Eg ante at det fantes ein del forskjellige korgar laga i forskjellige materialar, men ikkje at det fantes eit så stort mangfald!

Eg har samla korgar utifrå tre kategoriar, og har ikkje foreløpig fått nokre overraskelser på den fronten – eg kan fortsatt putte dei korgene eg har funne i ein av kategoriane fletta bunn, rammekorg eller kipe/fast bunn.

Likevel tenkjer eg at eg framover også skal finne andre kategoriar å jobbe etter. Eg har eit ynskje om å sjå meir på funksjon og materiale, samt å setje korgene meir inn i ein historisk samanheng.

Eg er vorte mykje meir øva og trygg i måten å sjå korgar på, etter å ha sett så mange forskjellige korgar kan eg kjenne igjen og lese korgene på ein heilt anna måte enn då eg starta. Eg lærer stadig betre måtar å dokumentere, kva som er dei viktigaste elementa å få med, og kva er mindre viktig.

Det same gjeld å arbeide med korgar, splittinga er mykje den same på dei fleste korgene, og eg får øvd mykje på dei forskjellige måtane å dele på. Eg synes det er

utruleg spennande å få møte forskjellige menneske med forskjellige måtar å jobbe på, jo fleire innfallsvinklar eg får og jo fleire forskjellige materialar eg jobbar med, jo større grunnlag kan eg byggja på.

Hausting av materiale

Tægerhaust

Kipe på Hordamuseet

Arbeid med vedmeis

Syng av kant på snik

Sverre Dalens hender huskar!